

кжсоветъ, що изпадаха изъ устата на Нединото куче. Какво излѣзе — нашето умрѣ, а чуждото — блѣска се въ една вада, треперя дълго, става, пада, яде трѣви, ходи, като пияно. Ала най-сетнѣ слѣдъ дълги мжки то оздравѣ.

Баща ми се замисли и рече:

„Кой каквото чини, себе си го чини;

Кой каквото дава, себе си го дава! . . .“

Слѣдъ горната печална случка, като се събрахме дома и разговаряхме, прибави:

— Да ви разкажа една история, която стана на мое врѣме и потресе всички, както въ Крушово, тъй и въ нашия градъ.

И продължи:

— Градъ Крушово е разположенъ високо въ гънкитѣ на едноименната си планина. Много красивъ и живописенъ изглежда. За да стигнешъ отъ полето до града, най-малко часъ-два трѣбва да пжтувашъ нагорѣ. Заобиколенъ е съ великолѣпна букова гора. има хубави полянки и лобни мѣста, и оттамъ се отваря чудна гледка въ полето и наоколо. Каква омайна картина прѣдставя цѣлата околностъ било когато се облива съ блѣскавата свѣтлина на хубавото слънце, било когато изгрѣва или захожда то, — трѣбва да гледа човѣкъ, за да разбере хубостъта и да се наслади!

Каква богата и омайна природа, каква прѣсна изобилна балканска студена вода, колко лекъ, чистъ, обиленъ въздухъ, каква сияйна веселяща и ободряваща душата и сърдцето свѣтлина! . . .

Крушово е населено отъ власи и българи. Друга народностъ нѣма. Понеже земя за обработка нѣма, повечето жители отиватъ на чужбина. Власитѣ се